

புலக்ப்பு

ஊழல்

கவிதை மின்னிதழ்

ஆசிரியர் :

ஜின்னா அஸ்மி

நிர்வாகக் குழு :

சகா (சலீம் கான்)

இப்ராஹிம் ஷரீப்

ஆசிரியர் குழு :

படைப்பு தேர்வுக்குழுமம்

வடிவமைப்பு :

முகம்மது புலவர் மீரான்

முகப்பு ஓவியம் :

கமல் காளிதாஸ்

இணையதள முகவரி :

www.padaippu.com

அலுவலக முகவரி :

படைப்பு குழுமம்

அரசு பதிவெண்: 521/2018

#8, மதுரை வீரன் நகர்

கூத்தம்பாக்கம்,

கடலூர்,

தமிழ்நாடு,

இந்தியா.

607002

admin@padaippu.com

9469375575

படைப்புகள் யாவும் முகநூல் படைப்புக்குழுவிலிருந்து தேர்வுசெய்யப்பட்டவை இந்த மின்னிதழில் தங்களது படைப்புகள் வர வேண்டுமெனில் முகநூல் படைப்பு குழுவில் இணைந்து படைப்புகளை பதிய வேண்டுகிறோம். மின்னஞ்சலில் அனுப்பப்படும் கவிதைகளை பிரசுரிக்க இயலாது.

பி.கே.சாமி	- 4	கவித்தா சபாபதி	- 20
சே குமார்	- 4	க.அம்சப்ரியா	- 21
ரோஷான் ஏ.ஜிப்ரி	- 5	மதுரா	- 22
துரை. நந்தகுமார்	- 6	ஜே.ஜே.அனிட்டா	- 23
பெனடிக் அருள்	- 6	ரா.ராஜசேகர்	- 24
சுயம்பு	- 7	கோபி சேகுவேரா	- 25
அன்புச்செல்வி சுப்புராஜு	- 8	சௌவி	- 26
வெற்றிப்பேரொளி	- 9	கோவை சசிகுமார்	- 27
தி.கலையரசி	- 9	கோ. ஸ்ரீதரன்	- 28
ஜெயாபுதீன்	- 10	ப.தனஞ்செயன்	- 29
ப.ராஜகுமார் சிவன்	- 11	வினோதன்	- 30
க.சோ. திருமாவளவன்	- 11	காயத்ரி	- 31
கவிதை மொழியன்	- 12	சந்துரு	- 32
முகம்மது றியால்	- 13	கதிரவன் வீ	- 33
கவி.நிலாகிருஷ்ணமூர்த்தி	- 13	தங்கேஸ்	- 34
லக்ஷ்மி	- 14	ஷெண்பா	- 34
அன்றிலன், குப்பிச்சிபுதூர்	- 15	யாழ் தண்விகா	- 35
பொள்ளாச்சி முருகானந்தம்	- 16	முகமது பாட்சா	- 36
ம.கண்ணன்	- 17	கோ.கலியமூர்த்தி	- 37
மீனு	- 18	பாரதி பத்மாவதி	- 38
க. சித்தார்த்தன்	- 19	அமுதா தமிழ் நாடன்	- 39

வாழ்வென்பதை பொருளற்றதாக மாற்றிவிடும்
எண்ணற்ற துயரங்களைக் கடந்து உன்னிடம்
தஞ்சும் அடைகிறேன்
மரண நினைவுகளின் இளங்கூட்டுக்கு
உன்னைத்தான் அஞ்சலிப் பூவாக
கூடிக்கொள்கிறேன்
ஒரு கல்லறையாக இருந்து
என் ஆறுதலுக்கான அடி வேரில் நீதான்
குளிர்மையைப் படரவிட்டு எனை அறுவடை
செய்கிறாய்
நீந்திக் கடக்க முடியாத
கனவுகளோடான ஒரு
தூர தேசத்தை நான் கேட்கிறேன்
நீயோ உயிர்ப்பற்ற உருவத்தையே வரைய
முயல்கிறாய்ஸ்
இன்னும் எத்தனை காலத்திற்குத்தான் உன்
தூரிகையிலிருந்து நான்
சொட்டிக்கொண்டே இருப்பது.

பி.கே.சாமி

பிறந்த இந்தியாக்களை
கள்ளிப்பால் ஊற்றியாவது கொலை
செய்திருக்கவேண்டும்.....
போகட்டும் என்றுவிட்டதன் நீட்சியாய் நிர்மூலமாகி
நிற்கிறான்
கொடிகாத்த குமரனின் சாயலில்
ஓர் இளைஞன்.....
அபரிமிதமான வளர்ச்சிகண்ட ஆன்லைன்
வணிக உத்திகளுக்கு இவனை உந்திதள்ளாது
உணமற்றுப்போன என் தேசத்தை இப்போதாவது
செய்துவிடுங்கள் கருணைக்கொலை.....

சே குமார்...

மரங்களின் சொற்கவனம்.

ஒன்றின் அடியில் மற்றொன்று
ஒன்ற நனைப்பதில்லை
எத்தனை
ஆளமான அமர்வு?
இயற்கை இளையில்
எவ்வளவு நேர்த்தி
வியப்பை விதைத்திருக்கிறது
விளைச்சல் தரை

கொட்டும் மழை பருகி
சொட்டும் பனி ருசித்து
ஏகாந்த வெளிநிறைத்து
பச்சைபூக்கும் அழகை
வனம் வரைகிறது
காட்சிப் படமாய்

மலையடி வாரத்தில்
தொங்கிநீளும் நீர் நாக்கில்
எச்சில்ஊற
பச்சிலைகளை விழிகள் சுவைக்க
மனசு பசியாறுகிறது

முதிரைக்கு அருகே
மொழுக்கு முறிஞ்சான்
வீரைக்கு பக்கத்தில் விளாத்தி
பாலையின் விலா எலும்பில் பருத்தி
கருங்காலி ஓரம் காட்டுத்தோடை
சமுளையின் கால்மாட்டில் சந்தணம்
தேக்கின் தலையில் திருக்கொண்டை என..
பூக்களை மேலேபரப்பி
வித்துக்களை கீழே
விதைக்கின்றன
மண் பற்றில்....மரங்கள்

இலை அசைய கிளைபற்றி
மிடுக்கில் எழும் மரம் துளிர்ந்து
சகமரத்தின் வழிமூட
மனசற்று வளைகிறது
மனிதனற்ற காடு
பயம் துறந்த மண்ணென்று!

ரோஷான் ஏ.ஜிப்ரி

அடர்வனத்தில்
அகல விரிந்து தொங்கியபடி
நிற்கிறதென் வியப்பு
நேர்மையின் உச்சத்தை
நிமிர்ந்து நின்று
விழிகளுக்குள் வளர்த்து விடுகின்றன
காட்டு வித்துகள்

மகள் வீடு.

நீண்ட நாட்கள் பிறகு
ஆங்காங்கே பூத்துக் கிடக்கும்
பூக்கள்.

அலைச்சலற்ற மேய்ச்சலில்
மாண்கள்.

ஆயிரமாயிரம் கிளைகளான
பெரும் மரத்தில்
கூடமைத்த பறவைகளால்
காற்று மண்டலமெங்கும்
மிதக்கும் இசை.

பாய்ந்தோடும் ஆற்றில்
துள்ளும் மீன்கள்
ஆகச்சிறந்த கவிதையின் தலைப்பின்
கீழமைந்த வளைந்த கோடுகள்.

எளிமையான வீட்டைச் சுற்றி
ஆடு, மாடு மற்றும் கோழிகள்.

மல்லி முல்லை இருவாட்சி
மா பலா தென்னை வேம்பு
இன்னும் பிறவும்.

மண்ணில் உயிரினங்களெல்லாம்
பேரானந்தமாய் வாழ்வதற்கான சாத்தியங்களால்
ததும்புகிறது
மகள் வரைந்த வீடு.

துரை. நந்தகுமார்.

அவர்கள் தான்
திருநங்கை என
தனிப்பெயர் வைத்து
அழைத்து ரசித்துக்
கொண்டிருக்கிறார்கள்
நான் சில்லறை இல்லக்கா
எனச் சொல்லி
கடந்து போகிறேன்!

பெனடிக் அருள்

இன்று வரை
கதவுக்கு பின்னாடியிருந்துதான்
அம்மா பேசுவாள்.
மைக் முன்னாடி
ஒரு போதும் பெண்ணியம் பேச
தவறியதில்லை
அப்பா,,!

சுட்ட தோசையில்
ஆயிரம் குறை கண்டுபிடிக்கும்
அப்பாவிற்கு,,
அம்மாவின் ஆசையென்னவென்று
கேட்காததே பெருங் குறையென்று
அறியாமல் போனது,,,

ஒய்வு நேரங்களில்
மருதாணிக்குள்
தன்னை பொருத்தி
சிவந்து பார்ப்பாள் அம்மா,
அடியே என்ற,,!
அப்பாவின் ஒற்றை அதட்டுக் குரலில்
அத்தனை சிவப்பும்
கருப்பாகி போகும்,,,

கூண்டுக்குள்ளிருந்து
விடுதலையாவது போல்
ஒரு கிளியை வரைந்து
நீட்டினார் அப்பா,,
வாங்கி பத்திரமாக கொண்டு
பீரோவுக்குள் வைத்து மூடினாள்
அம்மா,

வெளியே
அப்பாவின்
காலடியோசை கேட்டதும்
அம்மாவின்
கொலுசு சத்தங்கள்
வாய் பொத்தி கொள்கிறது,,

அப்பா
ஒருபோதும் வெட்கப்பட்டதில்லை,,,
படுக்கையறையில்
அம்மாவின் ஆடைக்கு
சுதந்திரம் கொடுப்பதில்,,,

சுயம்பு

பஞ்சம்மா

மார்கழி கடைசி வாரமே
மனசு கெடந்து அடிச்சிக்கும்
காடு கழனி வீட்டு வேலை செய்யறவங்களுக்கு
துணிமணி எடுக்கும் போதே
நாலஞ்சு சேலை வேட்டியோட
சிறுவாடு காசு கொஞ்சம்
சேர்த்து எடுத்து மறச்சு வச்சிடுவா...

அரிசி பருப்பு அளக்கும் போதே
தனியா எடுத்து முடிஞ்சிடுவா ..
வாழக்கா கத்திரிக்காயோட மொளகா வெங்காயம்
தக்காளினு கூடையத்தான் ரொப்பிடுவா..
கட்டு கரும்பு வந்திறங்கியதும்
ரெண்டு சவலம் ஒடிச்சி கட்டிடுவா..

போகியன்னிக்கு பொழுதுக்கும்
வீட்டுக்கும் வாசலுக்கும் நூறு நடை நடந்துடுவா..
என்னத்த எட்டி எட்டிப் பார்க்குறவனு
மாமியா கொரலு கேட்டதும்
தொண்டையடைக்கும் கேவலை சத்தமில்லாம
முழுங்கிடுவா..

கண்ணுங் காதும் தெருவுல கேட்கும் சத்தத்துல
கவனமாக
மனசு முழுக்க இந்த வருசமாச்சும்
மச்சவீட்டுல பொண்ணு கொடுத்துட்டு
வாச தாண்டி உள்ளே வராத
ஒதுங்கி வாழும்
பொறந்த வீட்டு ஒறவுக
வருவாகளானு ஏக்கத்தோட காத்திருக்கா..
இந்த வருசமும்

அன்புச்செல்வி சுப்புராஜலி

பொதி

சிலுவையின் நிழலில்
மன்னிக்கப்படும் பாவங்கள்
நான்!

மஞ்சள்துணி உண்டியலில் விழும்
நேர்த்திக்கடன்கள்
நான்!

பச்சைத்துணி போர்த்தி
மல்லிகைச்சரம் விரித்த
தர்கா சமாதியில்
வீசப்படும் ரூபாய்த் தாள்கள்
நான்!

அமிர்தசரஸ் பொற்கோவில் குளத்தில்
நீந்திக் கொண்டிருக்கும் மீன்களுக்கு
இடப்படும் பொறி
நான்!

காலம் சுமந்து கொண்டிருக்கும்
பெரும் பாவமூட்டை
நான்!

வெற்றிப்பேரொளி

கைக்கெட்டும் மரக்கிளைகளை
பிடித்துத் தொங்கி
களிக்க ஒரு நாள்...

மழை நின்ற பிறகு
அக்கிளைகளை உலுக்கி
ரசிக்க ஒரு நாள்...

சாலையில் கிடக்கும்
மரக்குச்சியை காலால்
தட்டிக் கொண்டே
வீடு வரை கொண்டு
போய் சேர்க்க ஒரு நாள்...

புழுதி கிளம்பச் சுழன்றடிக்கும்
காற்றை எதிர்மோதி
நடக்க ஒரு நாள்...

பாம்பைப் போல் குறுக்கும்
நெடுக்குமாய் யாருமற்ற
வீதியில் நடந்து செல்ல
ஒரு நாள்...

இவ்வாறான அந்த ஒரு நாளை
நானும் குறித்துக் கொள்ள
என் டைரியை புரட்டிப் புரட்டித்
தேடுகிறேன் ஒவ்வொரு
வருடத்தையும் கடந்தபடி.

தி.கலையரசி.

தெய்வத்தை விழுங்குதல்

ஆநிரைகள் மேய்க்க வந்த
காவிநிறக் கொடும் பற்களுள்ள
நாடற்றவர்களின் வாய்
சதாப்தங்களாய்
நம்
நிலமாந்தரை விழுங்குகிறது.

துண்டுநிலமுமற்ற
மேய்ப்பர்களின் புரட்டுகள்
பெருநிலத்தின் விதைக் கிழங்குகளை
அகழ்ந்து எடுக்கின்றன.

சாதிகளாய்த் துண்டித்து
கூறுகளிட்டுத்
தின்னத் தொடங்கியது.
மண்ணை விழுங்கி முடித்து
மண்புழுக்களை
நிலமற்றவையாக்கிவிடத்
துணிகிறது.

தனித்தனியாய்
அரசுகளை விழுங்கி
ஆலயங்களை விழுங்கி
நிவந்தங்களை விழுங்கி
பொக்கிஷங்களை விழுங்கி
விழுமியங்களை விழுங்கி
சக மதங்களை விழுங்கி
நிலங்களை விழுங்கி
ஆலயங்களை சிலைகளை
விழுங்கிப் பெருத்த
ஆயிரம்நாவுகளுள்ள
கருணையற்ற நச்சுயிரி
கருத்தியல்களை உட்கொண்டு
தலைமைகளை உட்கொண்டு
செரிக்கத் தொடங்கிப்பின்
சகமனிதக் கல்வியை
சகோதரத்துவத்தைத் தின்று
செரித்துப் பின்
சிறு தெய்வங்களின் சதைதின்னும் பேரவாவில் ..
அருள்மிகுக் களை
ஸ்ரீ யாக்குகிறது.

அய்யனாருக்கு
பூநூலிடுகிறது.
அய்யன் வள்ளுவனை
முப்புரியிட்டு
நிறமாற்றுகிறது.

நிலத்தை விழுங்கும் முன்
நிலத்தை விழுங்கும் முன்
நிலத்தை விழுங்கும் முன்
வீரன்களை, அய்யனாரை,
முனியனை, கருப்பை,
நாட்டார்
சிறு தெய்வங்களை,
விழுங்கிப்
பழகிக் கொள்கிறது.

ஜெயாபுதீன்.

உருக்கம்

தெருமுனையில்
காற்று ஒலிப்பான் சத்தம்...
குளிர்பதன பெட்டியில்
உறைந்திருக்கும் பனிக்கூழ்...

எச்சில் ஊறியபடி
எல்லா சிறுவர்களும்
வீட்டு வாசலில்
ஆவலோடு காத்திருக்க.....

ஏழைகள் வசிக்கும் தெருவைப் பார்த்து
உருகியது பனிக்கூழ்.....

ப.ராஜகுமார் சிவன்.

காலம்
கரைந்திருக்கிறது
மலையிலிருந்து
சிறு கல்லாக...

அருவியின் வீழ்ச்சியிலிருந்து
பயணமாகிறது
நதி..

காலத்தை கூலாங்கல்லாக
மாற்றியிருக்கிறது
வனம்.

ஒரு நீட்சியின் துயரம்
தொடர்கிறது
தொடரும் துயரம்
ஒரு போதும் வீழ்வதில்லை.

வீரசோழன்.க.சோ. திருமாவளவன்

அம்மாவின்
கருப்பைக்குள்
கண்
மூடிக்கிடக்கும் போதே,
அப்பாவின்
முத்தத்தை
ஆகச்சரியாக
கண்டுபிடிப்பார்கள்...

ஜனனித்த
முதல் நாளே..
இறை நம்பிக்கையில்லாத
அப்பாவை,
அத்தனை
தெய்வங்களுக்கும்
நன்றி சொல்ல
வைப்பார்கள்...

எத்தனை
தொலைதூர
பயணமென்றாலும்..
அப்பாவின்
தோள்களில்,
இறக்கிவைக்க
முடியாத
இருமுடியாய்,
நிலைத்திருப்பார்கள்...

அறியாதவர்கள்
தருகின்ற
மிட்டாய்களையும்
முத்தங்களையும்..
அப்பாவிடம்
மட்டுமே
கொடுத்து வைப்பார்கள்...

பார்பி கேர்ள்
பொம்மையை
வாங்கிக்கொடுத்தாலும்,
அதற்கு
அப்பாவைப்போல மீசை
வரைந்தபிறகே
தோழியாக
ஏற்றுக்கொள்வார்கள்..

விமானத்தின்
பேரிரைச்சல்
கேட்டால்,
தனது
குட்டி கவுனுக்குள்
ஒளிந்துகொள்ளச்சொல்லி
அப்பாவை மட்டும்
அழைப்பார்கள்..

அது
அம்மா
பிசைந்துகொடுத்த
சாதமென்றாலும்,
அப்பாவுக்கு
மட்டுமே
ஊட்டுவார்கள்..

துரத்துவது
எறும்பென்றாலும்,
யானையென்றாலும்..
தப்பிக்க
அப்பாவின்
பின்னால்தான்
மறைந்து கொள்வார்கள்...

இரவில்,
எந்த மூலையில்
தூங்கிப்போயிருந்தாலும்,
விடியும்போது
அப்பாவின்
போர்வைக்குள்
இருந்தே
எழுவார்கள்...

பள்ளி விடுமுறைக்காக
அனுப்பி
வைக்கப்பட்ட
பாட்டி வீட்டிலும்,
அப்பாவை
கேட்டே
அழுவார்கள்..

மிகப்பிடித்தது
என்னவென்று
எப்போது,
யார் கேட்டாலும்..
அப்பா
என்றே
சொல்வார்கள்...

அவர்கள்
வெறும்
பெண் குழந்தைகள்
அல்ல..
அப்பாக்களுக்கு
கிடைத்த
பொக்கிஷங்கள்..!!!

அனைவருக்கும் பெண்
குழந்தைகள் தின வாழ்த்துகள்..

கவிதை மொழியன்...

மெளன ஓவியம்

எண்ணங்களெல்லாம் மண்டி
கனவுகள் மாயும்வரை
பசுந்தரைக்கேங்கிய
வரண்டு வெடித்த
என் வறிய பாதங்கள்
வெதுமணலில்
அழுந்தப் புதைந்து
நடந்து போகின்றன

நாள்பட்டுப்போன
நினைவுகளின் கசப்பில்
அனாதரவாக விடப்பட்டவன்போல்
நடந்து போகின்றன
என் பாதங்கள்

ராக்கடலின் ஓசையிலும்
பயரவில்லை மனசு
இருந்தும்
வரங்கேட்ட மனிதனாக
நடந்து வந்து
கால்நோக்கக்
காத்து நிற்கின்றேன்
எனது மகளின்
வாசல் கதவு திறக்குமட்டும்

முகம்மது ரியால்

பகலின்
மையத்தில்
ஒரு பறவை
அலைகிறது
தாகத்தின் வலியோடு...
தெருவில்
கூவி
விற்கும்
பழக்கடைக்காரியின்
குரலில்
ஒளிந்திருக்கிறது
தாகத்தின் சாயல்....
குறுக்கும்
நெடுக்குமாய்
அலையும்
தெரு நாயின்
நாக்கில்
தொங்கிக்
கொண்டிருக்கிறது
தாகத்தின்
நிழல்....
அது வரை
குழாயடியில்
படுத்துறங்கிய
சருகு
பயணிக்க
தொடங்கியது
நீர் விழும்
அந்த நொடியில்....

கவி.நிலாகிருஷ்ணமூர்த்தி

செந்நீர் ஊறிக்கொண்டிருக்கிறது
 பிஞ்சுகளின் நெஞ்சங்களில்
 ஏய்! யாரங்கே
 அந்தப் பிஞ்சுகளின்
 கனவுக் கதவுகளை இழுத்து மூடுங்கள்!
 துள்ளி விளையாடும்
 கால்களுக்கு விலங்குகளைப் போடுங்கள்!
 எதையேனும் செய்துகொண்டேயிருக்கும் கைகளை
 உடலோடு சேர்த்து
 இறுகிக் கட்டுங்கள்!
 நாற்றிசையும் அலையும் பால்வடியும்
 முகங்களுக்கு லகாணைக் கட்டுங்கள்
 எதையும் பேசிக்கொண்டே
 ஏன் எதற்கு எப்படி என்று கேள்விகள் கேட்கும்
 வாய்களைப் பேசவிடாதீர்கள்
 துணிகொண்டு அடைத்துவிடுங்கள்
 அமைதியாக உறங்கும் கண்களை உறங்க
 விடாதீர்கள்
 விழித்துக்கொண்டேயிருக்கவேண்டும்
 அவர்களின் மனங்கள்
 சுழன்றுகொண்டேயிருக்கவேண்டும்
 பயத்தில் அடிக்கடி அலறிக்கொண்டிருக்கவேண்டும்
 இதயம் மௌனித்துவிடவேண்டும்
 அந்த அலைபாயும் கண்களில் பயம்
 தெரியவேண்டும்
 எந்நேரமும் அந்தக் குழந்தைகள்
 தெளிவற்ற ஆழ்வெளியில் மூழ்கி
 மூச்சுத்தீணறிக் கொண்டிருக்கவேண்டும்!
 ஏன் ??

அவர்கள் பொதுத்தேர்வு எழுதப் போகிறார்கள்!

லக்ஷ்மி

எதிர் பாராத ஒரு நிகழ்வின்
 கதவுகள் திறந்துகொள்ளும் வேளையில்
 ஒரு அன்பின் கண்ணீரோ
 காயமோ துரோகமோ
 கண்முன் இருக்கலாம்
 கண்ணாடிக் கோப்பைகளாய்.
 பொறுமையின்றிக் கைதொடுகையில் தவறி
 விழுந்த கண்ணாடித் துண்டுகளின் கூர்
 கையைக் கிழிக்கும்
 கணங்களாய்
 ரணமாகிறது மனது.
 அத்துயரத்தைத்
 துடைத்தெரியுமென நம்பிச்
 சிந்தும் கண்ணீர்
 இரவை நனைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.
 மகிழ்வோ துயரமோ
 உள்ளக் குழிகள் நிரம்புகையில்
 உனக்கான ஒருத் தனிப்பாடல் உன்னுள்
 முணுமுணுக்கிறது.
 இவையெல்லாம்
 ஏனென்று கேள்வி
 எழுமுன்னேக்
 காலம் நகர்த்திக் கொண்டே இருக்கிறது
 ஒரு புள்ளியிலிருந்து
 இன்னொரு புள்ளிக்கு
 உன்னையும் என்னையும்.

அன்றிலன், குப்பிச்சிபுதூர்

படித்து முடிக்க எத்தனித்து
பாதியில் மூடிய புத்தகத்தின்
மீதிப் பக்கங்களின் பெருங்கூச்சல்
அறையும் செவிப்பறைகளை
செவிடாக்கிக் கொண்டே
உறங்க முற்படுகிறேன்..

வார்த்தைச்செறிவின் ஈரம் துளிர்ந்த
பெரும் வரிகளிலிருந்து
கிளை விட்டு வளரும்
குளிர்ப் பச்சை நிறத்து
சிறு கொடித் தாவரமொன்று
என்னில் முழுதாய்
படரத் தொடங்கியிருந்தது..

பாதத்தின் பளுப்பேறிய
ரேகைகளின் வழி
வேர் விட்டுக் கசியும் ஈரப்பிசுக்கில்
இன்னும் ஆழமாய்
ஊற்றெடுத்ததுக் கொண்டிருந்தது
அந்த எழுத்துக்களின் சிந்தனைச்சுனை..

உச்சி வகிடு தொட்ட
மூளை இடுக்கின் முனையில்
நுனித் தாவரத்து
துளிரிலைகளுக்கிடையே
முகிழவித்துப் பூக்கத் தொடங்கியது
ஒரு ஊதா நிறப் பூ..

பூத்த பூவின் வாசம் முகரவே
அவசரமாய்க் கண் விழித்து
அந்தப் புத்தகத்தைத்
திறந்து பார்க்கிறேன்..

அங்கே..
சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டிருந்தன
சில பட்டாம்பூச்சிகள்..

கீர்த்தி கிருஷ்.

சிறு கல்லின் மீது
பாறையென எழுதினேன்...
யாரும் மறுத்து பேசவில்லை
ஆனால்
தூக்கி வீசினார்கள்.....

பொள்ளாச்சி முருகானந்தம்

அன்பிற்கும் உண்டோ.....

புள்ளை பத்து பெத்து
சொகுசா வளர்த்தவரு
வெள்ளை வேட்டி கட்டி
வெடப்பா திரிஞ்சவரு
வயசு போன பின்னே
வாலிபம் கொறஞ்சுருச்சு
வயிறுச் சுருக்கம் எல்லாம்
வலியைச் சுமந்திருக்கு

வளர்த்த புள்ளை எல்லாம்
வாலிபம் ஆகிருச்சு
நெலத்தைப் புடுங்கி இவர
தெருவுல கிடத்திருச்சு
ஊருக்கே சோத்த போட்ட
உழவர் பெரியவரு
உட்காந்து கை நீட்டி
உணவைக் கேட்குறாரு

பொம்பளப் புள்ளைகள்
பொறுப்பா வளர்த்தவரு
புகுந்த வீட்டுக்குச் சீரும்
சிறப்பும் செஞ்சவரு
ஆம்பளப் புள்ளைய நம்பி
ஆண்டி ஆயிட்டாரு
ஆத்தா பெண் மக்கா
ஓடிவந்து உதவுங்கடி

அப்பன் தெருவுல இங்க
அநாதையா நிக் குறாரு
தப்பு எதுவும் செய்யாம
தண்டனைய ஏற்குறாரு
ஆத்தா சாமிகளா வேகமா
வாங்க தாயி
அப்பனப் பாரு தாயி
அதுமட்டும் போதும் தாயி

உழச்சு தேஞ்ச உடம்பு
உசுரு போகக் கேட்குது
ஒருவாய்க் கஞ்சி ஊத்தி
உன்னோட கூட்டிப்போடி
கொஞ்சுனு இடம் தந்து
குடிசையில் படுக்கவையி
கெழவனுக்கு உன் பாசம்
எப்போதும் அது போதும்.

ம.கண்ணன்
(கி(உ)ழவனின் பெயரன்)

நீல வானம்

ஒளிக்கதிர்களை
அனுப்பிக் கொண்டே
இருக்கின்றது.
கண் மூடி
ரசனை கிண்ணத்தில்
வழிந்தோட செய்கின்றேன்.

தலையாட்டும் மரத்திற்கு
விழிபார்வை நீட்டி
நிழல் தருகின்றேன்.
பாடும் குயிலுக்கு
இதயக் கூடு கட்டி
வைத்திருக்கின்றேன்.
தொட்டுத் தொட்டு
தொலைவு போகும்
தென்றலுக்கு
வெட்கம் தருகின்றேன்.

எப்போதாவது வாய்க்கும்
இப்படியான நொடிகளில்
எனக்கு நான்
என்னையே தருகின்றேன்.

மீனா

முடியாத
மூதாட்டியொருவருக்கு
எழுந்து நின்று
இருக்கை தந்திருக்கிறேன்!

முந்திச் சென்ற
மோட்டார் சைக்கிளொன்றில்
முந்தானை சிக்கும் அபாயத்தை
வேகமாய் சென்று
விலக்கச்சொல்லி இருக்கிறேன்!

நகரச் சாலையொன்றில்
பணத்தைத் தொலைத்து
பசியோடலைந்த தாயொருத்திக்கு
உணவு வாங்கி கொடுத்து
ஊருக்கு அனுப்பி வைத்திருக்கிறேன்!

எதிர்ப்படும் சகோதரிகளை
தவறான கண்கொண்டு
தழுவியதில்லை!

பெண்மையின் பார்வையில்
இன்று வரை
கண்ணியம் நசுங்காமல்
கைகுலுக்குகிறேன்!

பூக்களை வருட தெரியுமே தவிர
கசக்க என் விரல்களுக்கு
கற்றுக் கொடுத்ததில்லை!

பெண் சுதந்திரம் பற்றி
எனக்கொன்றும் அவ்வளவாய் தெரியாது
ஆனால்
எங்கள் வீட்டுப் பறவைகளின்
சிறகுகளை முறித்ததில்லை!

என் மீசையில்
முடிதான் முளைத்திருக்கிறதே தவிர
ஆணாதிக்க மயிர் இல்லை!

க. சித்தார்த்தன்

வாழ்ந்து கெட்ட நதி

'கடலு தண்ணி
நாய் நக்கித் தீருமா
கங்கை ஆறு
நீர் வற்றிப் போகுமா ?'

நீலமலை *நாக்கு பெட்டா'
நான்கு சீமை ஊர்களுக்கும்
செல்லா எனும் சீமாட்டியின்
செழித்த கதை தெரியும்

மலைத் தோட்டங்களும்
மாளிகையும்
பணங்களாய்க் காய்க்கும்
வெள்ளாமை நிலங்களும்
பொன்னும் பெயரும்
பெற்ற மகராசியின்
பிள்ளைகள் இளவரசர்களைப் போல
ஆடம்பரத்தில் மிதக்கையில்,
செல்லாவும் ஊரார்க்கு
வாரி இறைக்கையில்,
உற்றார் உறவினர் கேட்டபோது
செல்லா இறுமாந்து
சொன்னதுதான் இது ..

'கடலு தண்ணி
நாய் நக்கித் தீருமா
கங்கை ஆறு
நீர் வற்றிப் போகுமா ?'

தலைமுறையே தடம் மாறி
தடுமாறி நிலை மாற
கஞ்சிக்கும் கடன்பட்டுக் குற்றயிராய்
'செல்லா ' மூதாட்டி
செத்த கதை தெரியும்
நீலமலை 'நாக்கு பெட்டா'
நான்கு சீமை ஊர்களுக்கும் !

நதி.... வறண்டிருந்தாலும்
நதிதான்
'செல்லா' பாட்டி ஓர்
அழியாத கதைதான்

ஏழு பத்து ஆண்டுகள்
கழிந்த பின்னும்
நீலமலை ஊர்களில் இன்றும்,
செழித்து வாழ்பவர்
வழக்கமாய்ச் சொல்வதுண்டு

'ஊராண்ட செல்லாவே
ஒன்றுமில்லாமல் போனாளே
நாம் கொண்ட சொத்தெல்லாம்
தலைவலி கால்வலிக்கும்
தாங்காது ! ' (2019)

கவித்தா சபாபதி

இந்தத் தெருவின் சித்தன் அவன்

கடைசிப் பேருந்தும்
கடந்துவிட்ட சாலையில்
பகலில் பார்த்த காணல் நீரை
நினைத்து உருகுகிறான்

தெருவில் கிடந்த
ஒரே ஒரு குண்டுமல்லிகையை
கையெலெடுத்து
என்னவோ பேசியபடி இருக்கிறான்

சற்றே தடுமாறி தெருவாசியொருவன்
உற்று நோக்குகிறான்
உச்சரிக்கும் சொற்களில்
சரளமாக வந்துவிழும் பெயர்ச்சொல்
தன் துணையின் பெயரென்பதில்

நினைவுகளை
கொட்டி வைத்திருக்கும்
சொற்தொட்டியிலிருந்து
வாரி வாரி கொட்டுகிறான்
பெருகிக் கொண்டிருக்கிறது
வினையாலனையும் பெயர்கள்

நீங்கள் கடந்து செல்வதற்கு
உரிய காரணங்களில் ஒன்றுதான்
என்னிடமும் இருந்தது

அப்பா அங்கிளுக்கு
பணம் கொடுங்கப்பாவென்று
தந்தையின் சட்டை பையிலிருந்து
எடுத்த பணத்தை
நீட்டுகிறாள் சிறுமி

ஒரு கணம்
தளும்பி வந்த நீரை
துடைத்தவன்
அடுத்த கணம்
அவன் அவனான்
சொற்களின் சுகவாசியொருவன்

க.அம்சப்ரியா

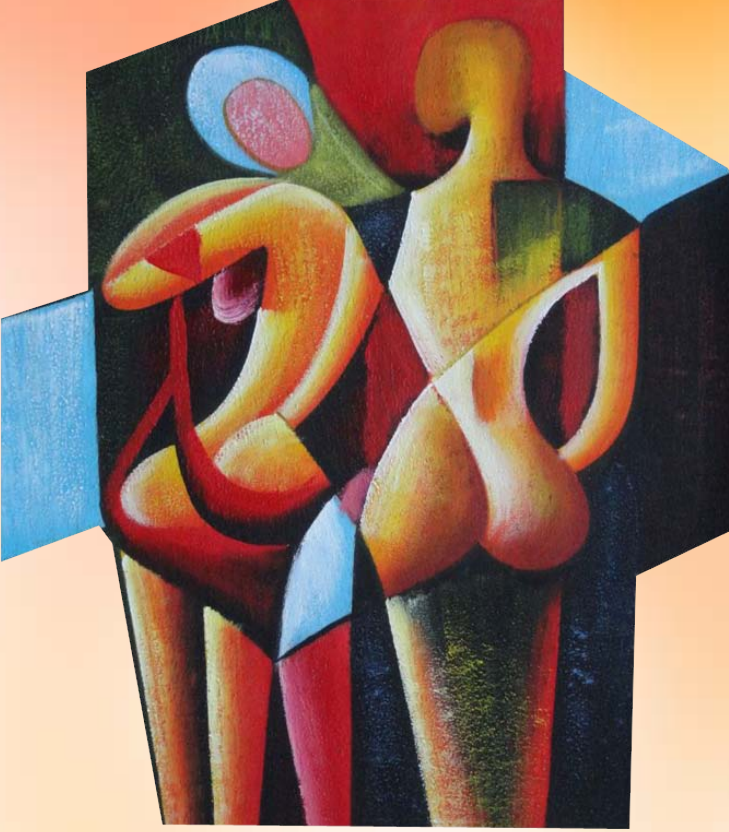

பலனை நினையாது
 காரியமாற்ற
 எத்தனை பேருக்கு
 முடிகிறது?
 எதிர்பார்ப்புகளின்
 எதிர்பாராத முடிவுகளை
 எதிர்கொள்ளும் பக்குவம்
 எத்தனை பேருக்கு
 வாய்க்கிறது?
 சுட்டவுடன்
 தீண்டாத சுயக்கட்டுப்பாடு
 எத்தனை பேருக்கு
 இருக்கிறது?
 ஆசைகளின் அளவுக்கேற்ப
 போதிமரங்களை
 பூமியெங்கும்
 நட்டுவைத்தபின்னும்
 ஆசுவாசமடையப் போவதில்லை
 புத்தன்.

மதுரா

சொற்ப எலும்புகளின்
நுரை ததும்பும் பிஞ்சுக் கிண்ணத்தில்
வழிந்தோடுகிற குமிழிகளாய்
தசைகள் புடைத்து
உடல் வெறுத்து
அவள் மடியில் கிடக்கிறது..

பால்நினைந்தாட்டும்
மார் சுரக்காத கனத்தின்
வலி குதற்றலில்..
உலகம் அளக்காத கரித்துண்டு
உயிரளந்தபடி குறுகுறுத்து
அவளின் அகப் பை சுரக்கும்
அன்பொன்றே தழுவித் துய்க்கிறது..

விரல் தடவித் தன்
இருட்போர்வை படர
யாருமற்ற மடியொன்றில் கிடத்தி
விதிகளுக்கப்பால் வினையறுத்த
பிண்டமொன்றின்
சுவாசக் கிணற்றில்
இருவருமே பெருமூச்சறிகிறார்கள்..

அழகென்பது தேகத்தின்
செழித்த தோல்களினாலானதென
யார் சொன்னது...

வெடித்துக் கிடக்கும்
இந்தத் தூயச் சருமத்தின் புறவுலகை
சபிக்கிறவர்கள் எல்லோருமே

மனத்தோல் சுருங்கி
மனிதத்தின் ஆன்மம் துய்க்காமல்
மரணமெய்திக் கிடப்பவர்களே..!

ஜே.ஜே.அனிப்பா

கேள்விக் கூடாரங்கள்

கீழிருந்து மேலும் மேலிருந்து கீழும்
தூக்கி அசைக்கும்
யானையின்
தும்பிக்கைத் துளைகள் வழியே
வானம் பார்த்தல்

நகரும் எறும்பின் அடிவயிற்றில் தொங்கியபடி
தலைகீழாகப் பூமி பார்த்தல்

மரம் தாவும் குரங்கின்
வால்நுனியின் கண்களில்
மரத்தின் அடி - நுனி பார்த்தல்

பருந்தின் முதுகில் படுத்தபடி
அந்தரத்தின் காற்றுணர்தல்

நீரில் தூங்கும் பிம்பங்களில் உறங்கி
நிஜங்களின் நிஜத்தை அசைத்தல்

தலைகீழாய் சுவரில் இறங்கும்
பல்லியின் பார்வையில்
கட்டப்பட்ட வீட்டைக் கண்களில் வரைதல்

இந்தியாவின் கீழே தொங்கும் இலங்கையின்
உஞ்சலில் அமர்தல்
என

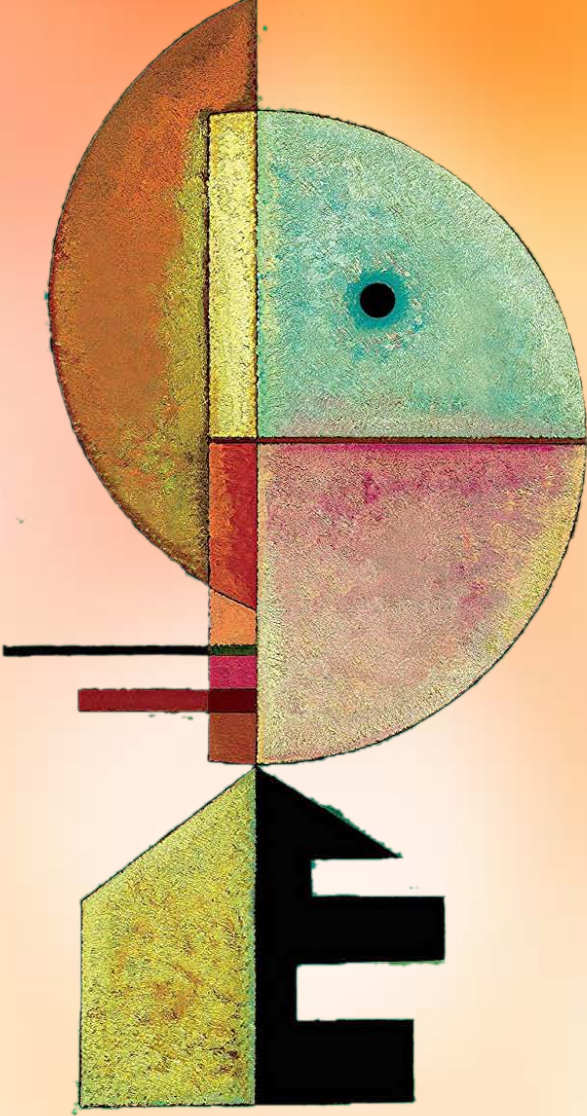
எல்லாம் உணர்ந்து ஓத வேண்டும்

'எப்படி இருக்கும் இவையெல்லாம்?'
மகளின் கேள்விகளுக்கானப் பதிலுக்காய்

ரா.ராஜசேகர்

வாழ்ந்த வீடு

முன்வாசலில் கொட்டிக்கிடக்கும்
 நெல் குவியலோடு தொடங்கும் காலை
 அறை நிரம்பிக்கிடக்கும் வேர்கடலை
 தாத்தாவின் விரல் பிடித்து நடந்த கிணத்துமேடு
 நீண்டு மெளனித்திருக்கும் ஏரிக்காடு
 திண்ணையோடு எப்போதிரும்பும் சிரிப்போசை
 முன்னிரவு தென்னை கீற்றின் காற்று
 பண்டம் சுடும் பாட்டியின் கைகள்
 பேருந்திலிருந்து
 உலகத்தையே தூக்கி வரும் மாமாவின் தோள்கள்
 போதிமரத்தின் சாயல் கொண்ட மாமரமென
 ஆயிரம் பக்கங்கள் கனக்கும் நினைவு
 வெறும் அஃறிணை என்பது பெரும்பொய்
 எல்லாவற்றையும் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன்
 எப்படி வாழ்வதென்று அறிந்துகொண்ட
 இந்த நிலத்தில்
 முதல் சூரியன் கடலில் வீழ்ந்தபோது
 நாங்கள் நிலவை பற்றியிருந்தோம்
 ஒரு சடங்கு போல நிலவு வீழ்ந்தபோது
 நாங்கள் வானத்தை பற்றியிருந்தோம்
 ஒரு நிழலைப்போல வானம் உடைந்தபோது
 எங்களுக்கென சாய்ந்தழ
 சுவர்களில்லை
 மரங்களில்லை
 தோள்களில்லை

கோபி சேகுவேரா

வாயை இறுகக்கட்டிவிட்டு
 சப்தம் வெளியே வராமல்
 இந்த இரவை
 கத்தியால் குத்திக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்
 வாளால் வெட்டிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்
 துப்பாக்கியால் சுட்டுக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்
 கயிற்றால் நெரித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்
 ஊசியில் விடமேற்றி செலுத்திக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்
 கத்தியையோ வாளையோ துப்பாக்கியையோ
 கயிற்றையோ ஊசியையோ
 கட்டாயம் நீங்கள் கையிலெடுத்துக்கொள்கிறீர்கள்
 ஒவ்வொரு இரவும்
 உங்கள் மனநிலைக்கேற்ப
 நீங்கள் கையிலெடுப்பது
 மாறிக்கொண்டேயிருக்கிறது
 ஏதேனும் ஒன்றை எப்போதும்
 பயன்படுத்திக்கொண்டேயிருக்கிறீர்கள்
 இரவின் குரலை அடக்கிவிட்டாலும்
 இருட்டுக்குள்ளிருந்து
 நட்சத்திரங்களும் மரங்களும் மேகங்களும்
 உங்களைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கின்றன
 அவைகளையெல்லாம்
 ஊமையாக்கும் சாமார்த்தியம்
 உங்களுக்கு வாய்த்திருப்பதால்
 உங்களுக்கெதிரான வழக்குகளோ சாட்சிகளோ
 உருவாவதேயில்லை
 அத்தனையும் செய்துவிட்டு
 இரவிலிருந்து பகலுக்கு வெளியேறுகையில்
 தூயவனாகிவிடுகிறீர்கள்
 இரவில் பயன்படுத்திய எந்த ஆயுதமும்
 பகலில் உங்கள் வசமிருப்பதில்லை
 இரவில் வேட்டை நரிகளோடிருக்கும் நீங்கள்
 பகலில் பசுக்களோடிருக்கிறீர்கள்
 யாரேனும் சந்தேகப்பார்வை பார்த்தால்
 உங்கள் நகங்களால் உங்கள் முகத்தை
 ரத்தம் வரப் பிராண்டிக்கொள்கிறீர்கள்
 ரத்தம் வழியும்
 உங்கள் முகத்தைப்பார்க்கும் பகல்
 உங்களைப் பாவம் என்கிறது
 உங்களுக்குள்ளிருக்கும் இரவு
 யாருக்கும் தெரியாமல் சிரித்துக்கொள்கிறது

சௌமி

நிறைய நாட்கள்
மௌனித்த சொற்களை
எங்கேனும்
நடவு செய்யவேண்டும்
என்பதில்
வெள்ளைத் தாள்களைத்
தேடினேன்

அதிலும்
மெல்ல இமைதுடிக்கும்
விழிகள் சிமிட்டி
சிரிப்பதில்
நான் எதை எழுதினேன்
தெரியவில்லை
காதலிக்கிறேன்
என்று மௌனமொழி
பேசுகிறாள்
வெள்ளைத்தாளில் சொற்களின்
நடவு முடிந்து
துளிர் விட்டிருந்தது
காதல்.

கோவை சசிசுமார்

முரண்.....

இருக்கும் வரை இரண்டாயிரம்
மரங்களழித்து
மனை போட்டு உடம்பு
வளர்த்தவனின்
இறந்த உடம்பை
எரிந்தழிந்து
பழி தீர்க்கும் கொள்ளிக் கட்டைகள்.....

கதவைத்தீற காற்று வரட்டுமென
பிரசங்கித்தவனின்
என்றும் மூடியிருக்கும்
கதவுகளுக்கு பின்னால் காத்திருக்கும்
காவல் துறை...

ஓவியத்திற்கான நிர்வாண மாதிரியின்
ஒன்றாம் இரவு துணி கலைதலின்
பொருட்டெழும்
பெரும் வெட்கம்....

சிலுவை வைத்து சுவிசேஷம்
பண்ணி
பல ரோகங்கள் விரட்டியவரின்
கண்ணில் படாத சிவப்பு சிலுவை
மருந்துக்கடை அவசர
இன்சலின்.....

இருந்தபோது கணத்தில்
எடுத்துப்பேசிய
அதே நண்பனின் அலைபேசி
அழைப்பினால்
கரையும்
கை நடுக்கத்துடனான
கனமான கணங்கள்.....

கீரிக்கும் பாம்புக்கும்
நடக்கும்
நிஜ சண்டையை
தடுக்கும் திராணியற்ற
மோடி மஸ்த்தான்...

நீர் வாரா நாட்களில்
அரசை வையாமல்
கார்ப்பரேசன் குழாயில்
அமைதியாய் அமர்ந்திருக்கும்
அலகு நுழைத்து நீர் குடித்த
காகம்....

இரண்டு காலிழந்தவனின்
முச்சக்கர சைக்கிளை
அவசரமாய் தள்ளிவிட்டு
போக்குவரத்தை சீர் செய்யும்
ஓர் காலிழந்தவன்....

எதையும் எளிதிலறுக்கும்
பிரேத பரிசோதனை
மருத்துவனின் முன்பு
கிடத்தப்பட்டிருக்கும்
மனைவியின் உயிரிழந்த
உடல்...

நாத்தீக மரண தண்டனை
காரனின்
தூக்குக்கு முன்னால்
குறுக்கே ஓடும் பூனையினால்
கண நேரம் வரும்
ஆத்தீகம்....

கோ. ஸ்ரீதரன்

இரவை கிழிக்கும்
நித்திரைகள் மடியில்
நான் பேசிக்கொண்டிருந்தேன்

அன்பாகவே வாழ்ந்தான்
என்பதற்காக
சிலுவையில் வாழ்ந்த
மனிதன் என்னையும்
சிலுவைக்கு அழைத்தான்

அவன் தோள் மீது
எந்த சுமையையும்
செலுத்த விரும்பாமல்
சிலுவையை விடுவித்தேன்.

அன்பாகவே வழியும் குருதி
ஈரங்களை துடைத்து அணைத்தேன்
அவன் புண்கள் மனித பற்களால்
கடித்திருப்பதால் வருந்தினான்

அவன் சிலுவையில் இருந்து
இன்னும் விடுதலை செய்யாமல்
இருப்பதை பற்றிய கவலை எவரிடமும்
இல்லையென்றான்

சிலுவையை
உடைத்தெரிந்துவிடுங்கள்
என்றேன்

வருத்தமாக
அடையாளத்துடன்
இருந்தால்தான்
என்னை ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்றான்

என் மேசையில்
நாங்கள் மூவரும்
தேனீரை பறிமாறிக்கொண்டோம்
எங்களோடு அமர்ந்த சாத்தானிடம்
கடவுள் சார்பாக மன்னிப்புகேட்டு
கடக்க முற்பட்டான் சிலுவைக்காரன்.

அவன் குடித்து வைத்த
பாத்திரமும் இன்னும்
ரத்தக்கறையுடன் அப்படியே இருந்தன.

கறைபடிந்த கைகளுக்கிடையே
அவன் மாட்டிக்கொண்டதாக சொல்லி
மீண்டும் சிலுவையை ஆணியால் குத்திக்கொண்டு
தேவலாயம் சென்றான்.

பொழுது புலர்ந்து
இரவை சூரியன் சுமந்தது.

ப.தனஞ்செயன்.

இருள்குடிக்கும்
இந்த இலையற்ற
தங்க மரம்
எனை - எதையோ
எழுதச் சொல்லி
கோரிக்கை வைக்கிறது !

இதன் கிளைகள்
ஒரு பல்தலைப் பாம்பென
என் விழிகளில்
விரியத் தொடங்கி
இமைகளின் கூரையில்
கோவப்பழத்தின் கொடியென
ஏறி நடக்கின்றன !

இந்த மரத்தின்
மறு பாதியை
பக்கவாட்டில்
தேடித்திரியும் மனம்,
இது வேராக இருக்குமோ
என்றெல்லாம் அஞ்சி
கருவாட்டுப் பூனைமாகி
மோப்பம் பிடிக்கிறது !

காய்ந்த இலையின்
நீர் குழாய்களாகவும்,
மாரினூடே உலவும்
நரம்புக் கற்றைகளாகவும்,
சாய்ந்து நிற்றும் - ஒரு
விளக்கமாறின் சாயிலிலும்,
மயில் விரி தோகையின்
தோற்றத்திலுமென
பலவாகவும் - என்னிடம்
உருமாறி விளையாடுகிறது !

இருட்டில் வாழ்மிந்த
மொட்டை மரம்
தன்னைப் பற்றிய
கவிதையொன்றை
ஏதாவது ஒரு விரலில்
வண்ணத்தியென அமர்ந்து
எழுதிக்கொள்ளக் கூடும் !

இந்த மரத்தில்
பல கவிதைக் குருவிகள்
கூடுகட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன,
அதிலொரு கூட்டில்
கண் திறக்க எத்தனிக்கும்
ஒரு குருவியாக வேண்டி
தவமிருக்கச் சொல்லும்
மனதை என்ன செய்ய ?!

வினோதன்

இறுகிய மனதிலிருந்து பீய்ச்சும் கடுசொற்களைப்
புறந்தள்ளியபடி எங்கேனும் தெறித்துவிடும்
சிறு தேம்பலுக்காய் காத்திருக்கிறாய்
ஓடும் ஓட உறுமீன் வருமெனக் காத்திருக்கும்
கொக்கொத்து

வேண்டுமென்று தவறித் தவறவிட்ட
சொல்லொன்றில் கசியும் களிம்புக்கென
அத்தனை பொறுமை காக்கிறாய்

பேச விழைவில்லையெனும்
கூரம்பு குத்திக் கிழித்தும்
ஒவ்வொரு முறையும்
தூசுதள்ளி ஆற்றிலள்ளும்
கைகொள் நீரென
என் தாமும் முகமேந்திக் கொள்கிறாய்

எவ்வாறறிவாய் நீ
உதாசீனத்தின்பின் ஒளிந்திருக்கும்
மனக் கேவல்களின் மிகையொலியை.

காயத்ரி

எங்கள் சிறகுகளின் மீது
 வாசம் மிக்கதாய்ச் சொல்லி
 சில தீரவியங்கள் பூசப்பட்டது...
 நாங்கள் மறுதலித்தபோது
 எங்கள் உதடுகள்
 வேற்றுக் கனவுகளால் பூட்டப்பட்டது...
 இப்போது நாங்கள்
 அலைகழிக்கப்படும்போது
 முழுவதாய் உணர்கிறோம்...
 நாங்கள் நடந்து செல்லும் வழியெங்கும்
 நறுமணச்சாரலற்று
 தீய்ந்த வாசமொன்று
 எங்களைத் துரத்துகிறது...
 அது எங்கள் சிறகுகள் பொசுங்கும்
 வாசம் என்பதை
 அனல் மிதக்கும்
 வனாந்திரத்தின் வெறுமைக்குள்
 நாங்கள் கவிழ்க்கப்பட்டபோதும்...
 சாரமற்ற பாழ் நிலத்தில்
 எங்களை வீசியெறிந்தபோதும்
 துல்லியமாய்
 விளங்கிக் கொண்டோம்...!

சந்துரு

பள்ளி முடிந்த மகளோடு வீடு
 திரும்புகிறேன்
 மகள் கேட்கிறாள் கங்காரு
 எப்பிடிப்பா இருக்குமென்று

சிக்னல் நிற்கும் எங்களை
 நோக்கி வருகிறது
 கையில் குழந்தையும் தட்டோடும் ஒரு கங்காரு

ரூபாயினை போட்டதும் இன்னொருவரை
 நோக்கி கங்காரு நகர

மகள் கேட்கிறாள் அப்பா சொல்லுப்பான்னு

கண்ணாடியில் இப்போது
 நானும்
 கங்காருவாக தெரிவதை
 எப்படி மகளிடம் சொல்ல.....

கதிரவன் வீ

இந்தக்கவிதை எழுதி முடிக்கப்படாமலே
நின்று விடும் போது
பறந்து கொண்டிருக்கும்
ஒரு சிட்டுக்குருவியின் சிறகுகள்
அசைய விடாமல் சபிக்கப்பட்டிருக்கும்
தரையில் மோதிச் சிதையும்
தீமையற்ற உடலிலிருந்து
வழியும் சுதந்திரத்தின்குருதியை
உறிஞ்சிக் குடித்துக் கொண்டிருக்கும் தெருப் புழுதி
பேப்பர் பிரமாக்கள் தயாரிக்கும்
சாத்தான் குருவிகள்
காகிதங்களுக்குள் நொண்டியடித்தபடியே வந்து
மரிக்கும் அசல் குருவியின் குருதியில்
.அலகுகளை தோய்த்து
இரத்தச் சிவப்பு ஒட்டியிருக்கிறதா
எனக் கண்ட பின்பு
சொல்லிப் போகும்
வானம் என்பது காசிருப்பவனுக்குத் தான்
பறத்தல் என்பது வர்ணம் பூசியவனுக்குத் தான்

தங்கேஸ்

இரைதேடச் செல்லும் முன்னர்
இங்கேதான் விட்டுச் சென்றேனென்
சிறுகூட்டை..

குச்சிகளும் கொஞ்சம் பஞ்சம்
இருந்த அதில் இருந்ததில்லை
கதவொன்று..

உள்ளிருந்தது மூன்றுகுஞ்சுகளும்
இன்னமும் பொரிந்திராத
முட்டையொன்றும்..

பாம்பு தொடா உயரம் பார்த்து
பத்திரமாய் வைத்திருந்ததை பாவிக்களே
ஏன் அழித்தீர்கள்?

பயந்ததோ பதறியதோ பறக்க
இயலாது கதறியதோ பாவம் என்
செல்வங்கள்..

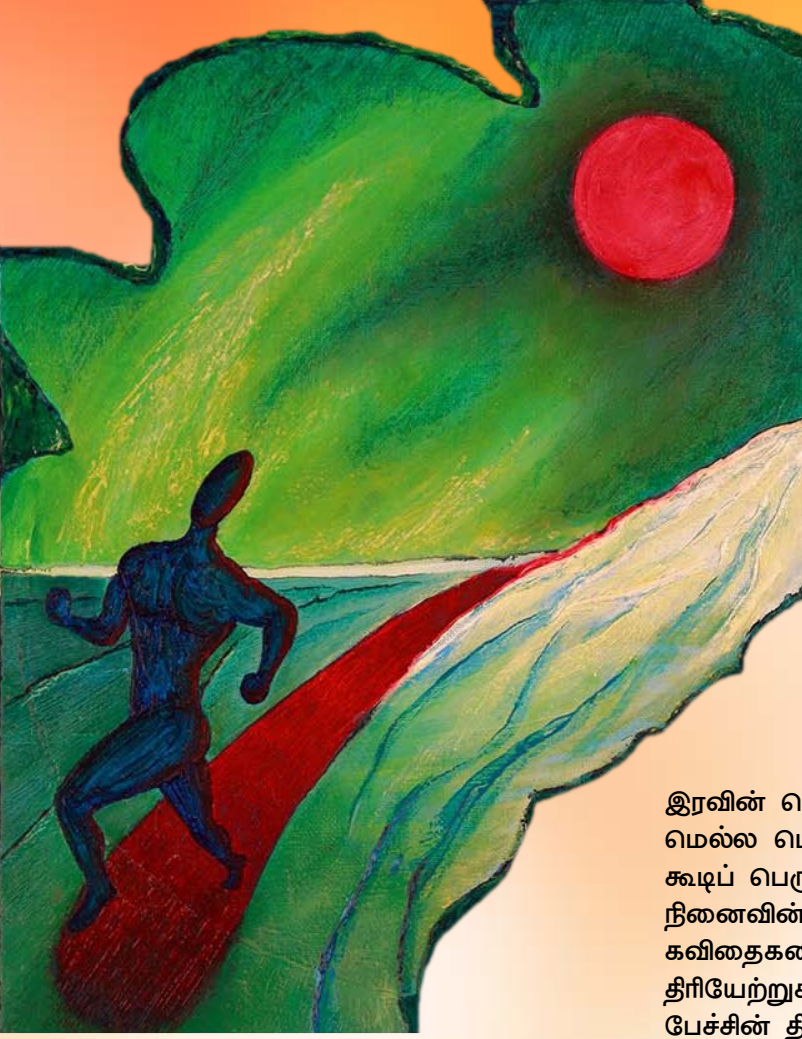
கண்முன்னே உங்கள் இல்லம்
களவுபோனால் காணாமல் கண்மூடிப்
போவீர்களா?

வீடொன்றை உருவாக்க கனவொன்றை
வெட்டியெறிந்த நீங்கள் நிச்சயமாக
மனிதர்கள்தான்..

மண்வாரித் தூற்றியல்ல மண்மவாரி
சபிக்கிறேன் மழையில்லா உலகம்
உங்களுடையதாக்கடவது..

ஷெண்பா

இரவின் பொருத்தமின்மை வியர்வையாக வழிய
மெல்ல மெல்ல கனம் குறைகிறது உடலில்
கூடிப் பெருக்கும் வெப்பம் எரிச்சல் ஊட்டுகிறது
நினைவின் கசகசப்பு நேற்று எழுதிய
கவிதைகளை கிழித்துப் போட இருள்
திரியேற்றுகிறது

பேச்சின் தினவெடுப்பில் பச்சையாக கசுகிறது
ரத்தம்

முன் அழுத்தி ஓடும் கால்களின் வேகம்
ரசிக்காமல் பின்னோக்குகிறது வசந்தகாலம்
ஊடாக விரவும் உன் அன்பின் திசையை
பார்த்தபடி வெறித்து நிற்கிறேன்
யாவுமாகும் மரணத்தின் கண்களில்
அப்பிக்கிடக்கும் அத்தனைக்குள்ளும்
கண்மூடிக்கிடக்கும் என் பிம்பங்களில்
தொலைந்துகிடக்கிறேன்
அடையாளம் எதுவுமின்றி...

யாழ் தண்விகா

உறையிலிருக்கும் வாளையெடுத்து
 சொறிந்து கொள்கிறவனுக்குத் தெரியாது
 அதன் சுகம் விபரீதமானதென்று!
 நிழல்களோடு பேசிவிட்டு
 நிஜத்தைச் சிறையிலடைக்கிறவன் கழுத்தில்
 ஒரு கயிறு சுற்றியேயிருக்கும்!
 வஞ்சகத்தியின் வளையோசையை
 சங்கீதம் என்று மொழி பெயர்க்கிறவன்
 பஞ்சத்தின் அழகுரல்களையும்
 அப்படியேதான் இரசித்துக் கொண்டிருப்பான்...
 தேசம் என்பது சிறைச்சாலையல்ல...
 தேரிழுக்கிறவன்
 சப்பரத்தின் மேல் ஏறி அமர்ந்து கொண்டால்
 சாமி ஊர்வலம் எப்படி நகரும் ?
 ஏழையொருவன்
 என்றைக்குக் கொடியேற்றுகிறானோ
 அப்போதுதான்
 அதன் கயிறுகள் வலுப்பெறும்!
 குடியரசு என்பது குடிகளுக்கானது
 இங்கே மன்னர்கள்
 கைக்குலுக்கிக் கொள்ளத் தேவையில்லை!
 வாழ்க தேசியம் ! வளர்க நல்லிணக்கம்!

முகமது பாட்சா

தீர்க்கதரிசிகள் மறைந்துபோனார்கள்
 சில மகாவாக்கியங்கள் மிஞ்சின
 பொன்மொழிகள் இறந்துவிட்ட நிலத்தில்
 சொலவடைகளுக்குள் ஒளிந்து பதுங்கி
 உயிர்பிழைக்கிறது கவிதை
 எளிய மக்களே
 எல்லாவற்றையும் காப்பாற்றுகிறார்கள்
 தங்களைக் காக்க வழியற்ற நிலையிலும்
 தத்துவங்கள் தோற்ற காலத்தில்
 கழுகுகள் கொழுப்பதும்
 சிட்டுக்குருவிகள் சந்ததியற்றுப் போவதும்
 வெகுஇயல்பான செய்திகள்
 சொற்கள்
 அர்த்தங்களைப் பிரிந்து
 மணிபிரிந்த உமியாக அலையும் காலத்தில்
 பசித்த பறவைகள் பாடல்களை இழக்கின்றன
 பாதாளம் வரை ஓடி ஒளிந்துகொண்ட பூமியின்
 குருதியை
 ஆழ்துளைக்குழாய்கள் உறிஞ்சித் தீர்க்கையில்
 காடுகள் தீப்பற்றியெரிகின்றன
 காலியான ஊர்களில்
 பெருத்த சப்தத்தோடு
 திமிரோடு நுழைகின்றன டாங்கிகள்
 பின்காலனிய நிலத்தில்
 கவிதை என்பது ஒப்பாரி

கோ.கலியமூர்த்தி

வலியப் பொருத்திக்கொண்ட,
 புன்னகையுடன்தான்
 நின்று கொண்டிருக்கிறாள்,
 சுருக்குப்போட்டுக்கொண்ட
 பின்,
 கால்களால்
 எட்டிவிட்ட நாற்காலி
 சாய்ந்தபின்
 துருத்தப்போகும் நாக்கு போல,
 கொட்டக்காத்திருக்கும்
 கண்ணீரோடு ...,
 கந்துவட்டிக்காரனின்
 வசைகேட்டு.

பாரதி பத்மாவதி

விழி மூடி கிடப்பதால்
உறங்குவதாய் நினைக்காதே
என் ஆழ் மனது
எப்போதும்
விழித்துக் கொண்டுதான்
கிடக்கிறது.

முன்னோக்கிப் பாய்வதால்
பயந்து ஓடுவதாய்
நினைக்காதே
வெற்றுக் கனவுகளைப்
புறம் தள்ளிவிட்டு
நிதர்சனத்தை எப்போதும்
துரத்திக்கொண்டுதான்
இருக்கிறேன்.

மௌனித்து கிடப்பதால்
பிணமென்று நினைக்காதே
எல்லா நேரமும்
உணர்வுகளின் குவியலுக்குள்
உயிர்ப்புடன்தான் இருக்கிறேன்..

நான்
புன்னகைத்துக் கொண்டே
இருப்பதாய் நினைக்காதே
எனக்குள்ளும்
வெடிக்கக் காத்திருக்கின்றன
எந்த நேரமும்
எரிமலைக் கங்குகள்.

அமுதா தமிழ் நாடன்

படைப்பு
உருக்கத்தின் இணைப்பு

**அம்மையார்
ஹைநாள்பீவி நீனைவு**

**பரிசு
20000**

2020
சுருக்கைத் போட்டி

நடுவர் : எழுத்தாளர், கதைச்சொல்லி **பவா செல்லதுரை**
போட்டி நாள் : 17-03-2020 to 19-03-2020
போட்டியில் பங்குபெற : www.padaippu.com